

LA VEÏNA

Em fa goig de sortir de matinada amb la veïna. Ningú no en sap els anys. M'acompanya allà on vaig, i no ens diem res. No és pas que em faci d'ombra, ni que s'esllenegui com un núvol perquè em toqui el sol. Oh no! La veïna és com les altres, si no fos el capell, que és una ampla pallola guarnida d'insectes de totes espècies vivents i domades, que canten o rauquen a cor, baixet, com si fossin a l'altra banda del rec. Si no fossin els ulls, amb herbes d'aigua i cels llunyans on els blaus de tot blau no coneixen mestrals ni xalocs. Si no fossin els llavis d'un vermell febrós, amb corriols gairebé invisibles, que es perden allà on els secrets conspiren. Si no fossin les flors del vent, de jardí migdial, amb sedes frontereres i el freu brogidor que les separa i li fan de pits. Si no fossin els blats que els vents calents agombolen, amb espigues de gra esponerós i el flam de les roselles esfulladisses que li fan de ventre. Si no fos l'espluga secreta coronada de tendres esbarzers agullosos, entre dos vessants del pujolar. La veïna no és pas com les altres dones dels seus anys, ni de llur tarannà. M'acompanya pertot on vago o navego, però em deixa així que el Sol es pon. La veïna no sap que quan me deixa la tinc més a la vora, quan bosqueja la tinc a tocar i quan dormo senyoreja una contrada de la qual només jo conec les tresqueres.

J. V. Foix
Tocant a mà...